

(א) [יומא ע"א: ב] נשי
תוס' יומא יח: ד"ה יתיר
וכי אריכות בכוונת דהכא.

גליון הש"ס

רש"י ד"ה כל ב' יום. ע'
מג"א ס' תרי"ג ס"ק י"ב:

ופורש. ויקצרו את המת מיד דכיון דחלה עליו חתונה הו"ל לגביה כרגל ולא אחיזא אצילות וחיללא ונוהג שבעת ימי המשתה כו': וכל **אותן הימים.** של ימי המשתה ושל אצילות: הוא יסן כו'. ואין מתייחדין זה עם זה שמה יצעול ואכל אסור בתשמיש המטה כדלפנין

באלו מגלחין (מ"ק דף טו:) ואף שבעת ימי המשתה שהן כרגל נוהג הוא אצילות של דברי צינעא דהיינו איסור תשמיש כדלקמן: ואין מונעין. בשביל האצילות אין אסרין עליה תכשיטיה שלא תתגנה על צעלה: **כל שלשים יום.** ואע"פ שהן ימי אצילות לשאר בני אדם וכל שכן משלשים ואילך: **דלינא איניש דערה.** אם יפסידו מה שהכינו: **שנתן מים על גבי בשר.** שוב אינו רח"ל למוכרו כמקולין: **בכרך.** שכיחי איניש טובא ויש קופצים הרבה: **אלא דרב חסדא.** דמפליג בין נתן ללא נתן: **הכי משתה נה.** לא בכרך ולא בכפר: **דמפקא מכרך ומפקא מכפר.** מוואה מכלל כך ומוואה מכלל כפר. גדולה מכפר וקטנה מכרך: **פניא כרב חסדא.** דמוקי לה בנתן מים על גבי בשר: **וכן מי שפירסה אשמו נדה.** כניסתה לחופה: הוא יסן כו'. ואין נאמנין זה עם זה: **בין כך ובין כך.** בין יש אונס בין אין אונס: **לא יצעול.** צעילה ראשונה: **לא צער צעו כו'.** בלל שבת מפני ששעה כזוהר: **זויל כמול"ש.** לקמן [נ"ב] מפרש: **מסייע ליה.** הא דקמני דאסור בתשמיש שבעת ימי המשתה שהן לו כרגל: **של צינעא.** שאינו ניכר לצריית שהוא אכל בכך: **לא שנו.** דאין נאמנין להתייחד: **אלא שלא צעל.** דתקיף ליה יצירה: **דבעול עסקינן.** דקמני צועל צעילת מוואה לפני קבורת המת: **כן קאמר.** רבא לא שנו אפירסה אשמו נדה קאמר דכיון דנדה חמורה צעל מהימן ענה דלא אחי לזלוזלי דאיסור כרת: **הא וכן קפני.** קס"ד אכולה מילתא דאצילות מדמינן ליה ובאצילות דצעל עסקינן: ה"ק

בתולה נשאת פרק ראשון כתובות

ד.

עין משפט נר מצוה

א ב מיי פ"א מהל' אכל ה' ח סגנו עשין ב טו"ש י"ד ק' שמו וס' שפ סע"י ב ור"ב אלפס כאן ונמ"ק פ"ג דף רל"א.

י ג מיי וסמג סס טו"ש ע"ס ס' שפ סע"י ו:
א ד מיי פ"י שס ה' ג סגנו שס טו"ש ע"ס ק' שפ סע"י ב ע"י כ"מ:

יב ה ו מיי פ"ב מהל' אסורין ביאה ה"ל סגנו לאורין קכו טו"ש ע"ס אה"ע ק' ככ סע"י א וטו"ש י"ד ק' שפ סע"י ב:

תוספות ר"ד

אמר רפרם בר פפא א"ר חסדא לא שנו אלא שניתן מים ע"ג בשר אבל לא ניתן מים ע"ג בשר מיוחד. אמר רבא ובכרך אע"פ שניתן מים על גבי בשר מיוחד. א"ר פפא ובכפר אע"פ שלא ניתן מים ע"ג בשר לא מיוחד. ואלא דרב חסדא היכי משכחת לה כגון מתא מחסיא דמפקא מכפר ומפקא מכרך: אמר מר הוא יסן בין האנשים וכו'. מסייע ליה לר' יוחנן דאמר ר"י אע"פ שאמרו אין אבילות במועד אבל דברים שבצנעה נהוג. פ"י של צנעה שאין בני העולם מרגישים אסור: דרש ר"י ברי' דרבא משמיה דרבא לא שנו אלא שלא בעל שיעורו תוקפו אבל בעל אשתו ישנה עמו בבית. והא הכא בבבל עסקינן וקמני הוא יסן בין האנשים וכו'. כי קאמר ר"י אפירסה נדה. והא וכן קמני ה"ק וכן מי שפירסה אשתו נדה ולא בעל הוא יסן בין האנשים ואשתו ישנה בין הנשים פ"י אבל [בבבל] כל נדה דעלמא מתקיים בעלה בבית וכשמת אביו של חתן או אמה של כלה צריכי שימור:

בועל בעילת מצוה ופורש. קודם שיקצר המת אכל לאחר שנקצר לא כדלמרינן בסמוך דברים של צינעא נוהג ודייק לה מדקתני כל אותן הימים הוא יסן בין האנשים כו' מיהו מרישא דהכא לא ה"מ למדק דדוקא כשהמת בחדר הוא דשרי צעילת מוואה דמני לדחויי דצועל צעילת מוואה היינו

אפי' לאחר שחל עליו אצילות אכל קשה לרש"א אחיזא לא דייק מדקתני ופורש מכלל דנוהג דברים של צינעא מדלא תמיר אלא צעילת מוואה דוקא ואור"י דהמ"ל פורש משום דס בתולים כדלמרינן צ"כ תינוקת (נדה דף סה:) אכל מהוא יסן בין האנשים דייק שפיר דהוי משום אצילות דאי משום נדות כיון דצעיל אשתו ישנה עמו כדלמרי רב יוסף בסמוך ועוד דכל אותן הימים משמע דצוולה הוי חד טעמא דהיינו משום אצילות והשתא מקילינן טפי צאנינות דלורייסתא מצאצילות דרבנן מידי דהוה אנעילת סנדל ועניפת כהאש וכפיית המטה: **בעילת מצוה.** קרי לה צעילת מוואה משום דכתיב כי

צועליך עושין ואמרי' (סנהדרין דף כג:) אין אשה כורמת צריח אלא למי שעושה אותה כלי וע"י כך מדבק זה וצאין לידי פריה ורביה ולהכי קרי לה לצעילה ראשונה צעילת מוואה: **אבל איפכא לא.** וה"ה אם אצילים מחמת שאר קרובים תימה דלמר צפ"י דמועד קטן (דף גז. וסס) מתא אשמו אסור לישא עד שיעברו ג' רגלים ואם אין לו בנים מותר לישא לאחר משום פריה ורביה הניחה לו בנים קטנים מותר לישא לאחר משום פריסתם והכא אמר אכל איפכא לא ומשמע דצאין לו בנים עסקינן מדקאמר דליכא טרעא להו משמע דצנחור איירי וייל ללאחר לאו דוקא אלא כלומר מותר לאחר ז' ומיהו לצעול אסור עד לאחר ז' כדמוכח בתר הכי במעשה שמתא אשמו של יוסף הבהן ואמר לאחורה צבית הקצרות כאי ופרנסי בני אחותיך ואע"פ"כ לא צא עליה עז זמן מרובה מאי זמן מרובה שלשים

יום מכלל דכנסה תוך ז' ותוך שבעה ודאי אסור כדמוכח הכא ומה שאמר לה צב"ה"ק לא היה זה כניסה אלא שידוכין צעלמא ונראה לר"י דודאי אותו שיש לו בנים קטנים מותר לישא תוך ז' כדמשמע בעודא דיוסף הכהן אכל אותו שאין לו בנים כלל אסור לישא עד לאחר שלשים כיון שאין יכול לצעול תוך שלשים וכן משמע במס' שמחות (פ"י) דתניא דר"א כשיש לו בנים גדולים אכל אין לו בנים או שיש לו בנים קטנים מותר לישא אחרת לאחר ז' משמע דאסור אפי' לישא תוך שלשים ואע"ג דיש לו בנים קטנים מותר לישא תוך שלשים מ"מ נקט אחר שלשים משום אין לו בנים ור"ת ר"ל דצאין לו בנים אפי' לצעול שרי תוך שלשים אחר ז' משום פריה ורביה והיא דשמחות אינה מתיישבת כפי' ונראה דביש לו בנים קטנים שרי לישא ואפי' אם היא נמי אצילה מפני שמפרנסת בניו ואע"פ שאפשר באחרת כדמוכח בעודא דיוסף הכהן שהיתה אצילה מאחורה ומיהו אין כל כך רחיק דשמה שאני התם לפי שהיא תרסה על בני אחותה יתיר מאחרת ואע"ג דתנן בפרק החולץ (יבמות דף מא.) וסס) כל הנשים יתאסרו חוץ מאלמנה מפני האביבול ולא מפליג מידי משמע שאסורה אפי' למי שיש לו בנים קטנים כשהיא אצילה התם משום דבאלו הכי אסורה דלכריכה להמתין ג' חדשים משום הצנחה ואור"י דאפי' מתו אציו ואמו יכול לכונוס אחר ז' והא דלמרי' במועד קטן (דף כג:) על כל המתים נכנס לבית המשתה אחר ז' על אציו ועל אמו אחר י"ב חדשים ה"מ בשאר שמחות אכל לישא אשה שהיא מוואה יתירה מותר ואפי' יש לו בנים משום שנאמר (קולת א) בצקר זרע [נתן] וזרעך ולעבר אל תנח ירך והביא רחיה מדתנא סתם כל ז' יום לנישואין ולא מפליג בין אציו ואמו לשאר קרובים משמע דצוולה לאחר ז' מותר וה"ר יוסף הביא ראייה לדבריו דתנן במסכת שמחות (פ"ט) צבדיא על כל המתים אסור לילך לבית המשתה עד שישלמיו ז' יום ועל אציו ועל אמו אסור כל שנים עשר חדש אלא"כ היה של מוואה אלא שרי בכל משתה של מוואה וז"ע אי קאי נמי ארישא ושרי אפי' תוך ז' יום: **בגון** מתא מחסיא. תימה רב חסדא מאי דחוקיה לאוקמוי בנתן מים על גבי בשר ונוקמה בכפר אע"פ שלא נתן מים על גבי בשר יסן לומר משום דמיהא ליה לרב חסדא לאוקמה ברוב עיירות שהן צינוניות וה"ק כגון מתא מחסיא ורוב עיירות ומש"ה נקט נמי בצרייתא דמייית ונתן מים על גבי בשר משום דליירי ברוב עיירות: **מסייע** ליה לר' יוחנן בו'. מועד וסתן משום אותן צכ"מ כההיא דתניא צפ"ק דמועד קטן (דף ז. וסס) חתן שנוול בו נגע נותנין לו ז' ימי המשתה לו ולא יצטעלמיו ולכסותו וכן ברגל נותנין לו כל ימות הרגל: **אבל דברים של צינעא** נוהג. פ"י חובה לנשות כן ולא רשות מדמייית סייעתא מן הצרייתא וא"ת רב ושמואל דלמרי בפרק בתרא דמועד קטן (דף כה.) דתשמיש המטה שבת של ז' ימי אצילות רשות תיקשי להו צרייתא דהכא ואין סברא לחלק בין מועד לשבת ומקילין שבת טפי אלא נראה לר"י דרב ושמואל מפליג בין חתן למועד ושבת אכל קשה דכל אותן הימים הוא יסן בין האנשים משמע אפי' שבת ופסקו ה"ג כר' יוחנן ופירשו אע"ג דקיימא לן כדברי המיקל בצאל ה"מ בתנאי אכל באמוראי לא ואור"י דודאי נראה דהלכה כר' יוחנן מדלמר הש"ס הכא מסייע לר' יוחנן והנעת